

IDIOT BOX

de David Caesar.

Després del *Kronen*, de *La Haine*, de *Kids* i sobre tot de *Trainspotting* poc o res ve a dir-nos aquest film australià. És vera que aquests al·lots tenen les seves particularitats, però aquestes són massa previsibles, massa sabudes. El film no té res de dolent, però tampoc de bo.
Valoració: 2

AL LÍMITE

d'Eduardo Campoy.

Campoy roda una altra vegada una història inusual dins el cinema nacional. El problema és que, si bé abans aquesta singularitat s'agraïa, ara, amb tants de guions diferents, es veu que a més d'original s'han d'arrodonir els treballs per triomfar.
Valoració: 2

EL SABOR DE LAS CEREZAS

d'Abbas Kiarostami.

Hi ha exercicis personals que són tan i tan personals que acaben per ser una mostra irritant de pedanteria. No basta un actor amb una mirada profundament trista per commoure. Quin tedi, quin avorriment, quin espant... Això sí, Palma d'Or a Cannes en l'edició d'enguany.
Valoració: 0.

LAS RATAS

d'Antonio Gimenez Rico.

La visitadíssima Espanya rural torna a ser el marc ideal per a una història de pobresa, de feina dura, de religiositat exaltada i de terrible desenllaç. Un grapat de bons actors desconeguts i una fidelíssima adaptació del text de Delibes.
Valoració: 2

THE GAME

de David Finche

Decebedor llargmetratge d'un director que semblava prometre molt més després de la bona rebuda de *Seven*. Llevat d'una acceptable factura visual que Fincher aspira a convertir en marca personal d'estil, el film s'enfonsa en ell mateix a causa d'una feble premissa argumental que s'undesdevé en un guió conduït per l'atzar i que es tanca en un final que es desvetlla com un truc d'artifici, o millor dit, com a presa de pèl.
Valoració: 1

ABRE LOS OJOS

de Alejandro Amenábar

La segona presa de pèl del mes. Al començament el film promet i s'obri de manera interessant i misteriosa, seguint els patrons d'un drama psicològic. Però més avançat el metratge, i malgrat la millor sofisticació de la posada en escena del director respecte al seu anterior treball, el relat es precipita cap a la ridícula d'un desenllaç desfressat de thriller de ciència-ficció. Incomprendible allargada, descaradament hitchcockiana, la pel·lícula, cap al final fica amb calça-

dor un intent d'aportar sentit i coherència al caos de la narració.
Valoració: 1

ALIEN RESURRECCIÓN

de Jean Pierre-Jeunet

En aquesta quarta entrega podem observar amb absoluta claredat dos tipus de pel·lícula. Aquest fet incideix greument a l'hora de realitzar un producte irregular, on els típics mecanismes *made in Hollywood* i els trets estilístics de Jeunet no troben la manera d'embastar-se. La introducció d'un toc auto-paròdic i l'expressivitat barroca de la planificació pròpia del director cedexen el relleu al frenètic film d'acció, arrelat amb James Cameron. Llàstima que la irregularitat desdibuixi les possibilitats intuïdes.
Valoració: 2

FULL MONTY

de Peter Cattaneo

El debut en la realització d'aquest director segueix la línia de gent com Loach, Frears, que estableixen un retrat quotidià i realista de la societat proletària del Regne Unit. La pel·lícula està ben construïda a partir d'un guió que té l'habilitat de combinar el drama i l'humor. Impregnada de l'optimisme absent en els seus camarades, la pel·lícula conté gags genials; tan sols una manca d'atreviment en un estil més personal és la taca que no es veu.
Valoració: 3

L.A. CONFIDENTIAL

de Curtis Hanson

La millor obra del seu director fins a hores d'ara. *L.A. Confidential* és un intent de recuperar el clàssic cinema negre. Assolit el punt de partida, la resta no poden ser més que elogis: homenatges al gènere, personatges amb caràcter i entitat (molt ben interpretats). La trama segueix l'esquema d'una investigació situant l'espectador al nivell dels detectius, i amb mestria enginyosa les formes narratives s'estalvien les pistes falses.
Valoració: 4